

FOTBAL

Bragi

Bragi snídal medové cereálie Cheerios a díval se, jak se paprsky ranního slunce odrážejí od třpytícího se sněhu za oknem. Přes noc ho zase trochu připadlo a Bragimu se zdálo, že teď už konečně nastala zima.

Berljót ještě spala – Bragi koneckonců někde zaslechl, že dospívající potřebují spát hrozně moc. U stolu naproti Bragimu seděl tatínek a vrtal se v malém přenosném rádiu, které zpravidla stávalo na okně. Tatínek měl pod očima tmavé kruhy. Bragimu se v žaludku rozhostil nepříjemný pocit. Tatínek si zjevně ještě nepřestal dělat starosti. Ty si ovšem dělal často, a to kvůli všemu strašnému, co by se v kterýkoli okamžik mohlo teoreticky přihodit. Bragi na tom byl úplně stejně. Existoval totiž bezpočet věcí, které se mohly pokazit. Občas dokázal Bragi jen stěží uvěřit tomu, že se mu bezmála jedenáct let života podařilo prožít bez nějaké větší újmy.

Tatínek otáčel ladicím knoflíkem na rádiu sem a tam. Pak přístroj obrátil, vzadu ho otevřel, vyjmul baterie, protřepal je a vložil je zpátky. Potom znovu zkusil otáčet knoflíkem, ale neozvalo se nic.

„Já tomu nerozumím,“ svažtil čelo. „To rádio by mělo fungovat. Koupil jsem ho teď v létě a tohle jsou nové baterky. Křáp jeden.“

„Tati?“

„No?“

„Bojíš se o maminku?“

Tatínkův výraz okamžitě zněžněl.

„Ne, ne, ne. Teda... vždyť víš, jaký jsem. Jen bych byl radši, kdyby se nám ozvala.“

„To já taky.“

„Já vím.“

„Tati?“

„Ano, Bragi?“

„Nechceš, abychom se třeba vrátili do města a zkusili ji najít?“

Tatínek se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, zlatíčko. Kdyby se něco stalo, už by nám dávno někdo zavolal. Kdyby se jí stala dopravní nehoda nebo kdyby onemocněla, ozvali by se nám z nemocnice. Nebo od policie. Někdo by nám dal vědět. A jelikož můj mobil funguje a nikdo nevolal, všechno je určitě v pořádku.“

Bragimu se ulevilo. Samozřejmě že je všechno v pořádku. Určitě je.

„Já vím,“ řekl, a dokonce se i maličko usmál.

„Co bys chtěl dneska dělat?“ zajímalo tatínka. „Venku je krásně. Velká škoda, že jsme s sebou nepřivezli boby.“

„Nevím,“ přiznal Bragi. „Docela bych si přál, aby tu byl Nonni.“

Nonni bydlel ve městě Akureyri na severu ostrova a byl o rok starší než Bragi. Jeho rodiče měli chatu hned vedle a chlapi si spolu hráli každé léto, co si Bragi pamatoval.

„Jo, to by bylo fajn. Ale ze severu to sem mají na víkend asi docela daleko.“

„Pravda,“ připustil Bragi.

„Nepůjdeme si třeba zahrát fotbal? Zdá se mi, že na hřišti někdo je.“

„Ale já s sebou nemám kopačky,“ posteskl si Bragi.

Tatínek vyprskl smíchy.

„Kdybych hrál jako kluk fotbal jenom v kopačkách, tak bych ho nehrál nikdy. Nemáš s sebou náhodou tenisky?“

„Jo.“

„Ty budou muset stačit. Jdeme.“

Když odcházeli, Bergljót ještě spala.

Chladný vzduch Bragiho škrábal v plicích, a když ho vydechl, utvořil se mu před obličejem obláček páry. Bragi vyběhl za míčem, smekl se po kluzkém sněhu, ale ustál to a vystřelil. Míč směřoval na bránu a jen o fous přeletěl břevno. Bragi zaslechl „Jedu, jedu, Bragi!“ odkudsi ze strany, kde se tatínek bavil s nějakým mužem a ženou, rodiči jednoho z hráčů, a sledoval hru. Dívka, která se, pokud si Bragi dobře vzpomínal, jmenovala Inga, kopla míč zpátky do hřiště. Bragi sledoval, jak se k míči žene vysoký chlapec z druhého týmu; ten se ale zničehonic prudce zastavil a předklonil se, jako by ve sněhu něco zahlédl.

„Co to tam sakra provádíš?“ houkla na něj rudovlasá dívka z jeho týmu.

„Běž si pro ten balon, kluku!“ řval muž, s nímž si až doteď povídal tatínek.

Chlapec se popadl za břicho a začal zvracet.

„Geiri?“ křikl muž a utíkal k chlapci.

Chlapec začal zvracet, zrovna když se k němu Bragi odvážil přiblížit.

Míč teď ležel zapomenutý několik metrů od nich a kolem chlapce a jeho tatínka se utvořil půlkruh zvědavých dětí. Otec synovi rozpačitě přejížděl rukou po zádech, jako by neměl moc ve zvyku ho hladit.

„Udělal se ti špatně?“ zeptal se kamarádsky.

Chlapec zvedl hlavu, bledý jako stěna, a přikývl. Nato se začal opět dávit.

„Myslím, že byste ho měl vzít do tepla,“ doporučil mu tatínek Þórberg.

„Mami?“ ozval se slabým hláskem jiný chlapec, svezl se na kolena a pozvracel se. Jeho zvratky byly žluté, s hnědými hrudkami, jako by si dal k snídani topinku a pomerančový džus.

To, co se seběhlo potom, připomínalo špatnou komedii. Děti se jedno po druhém začaly dávit a zvracet. Stejně tak muž a žena. Bragi se bezradně rozhlížel kolem a viděl jen bledé obličejy a kaluže zvratek v ušlapaném bílém sněhu. Neuvěřitelně to páchlo a Bragimu se zvedl žaludek.

Tatínek to celé užasle sledoval.

„Co se to tu vlastně děje?“ zeptal se tiše, jakoby sám sebe. A pak hlasitěji: „To jste včera jedli všichni to samé? Co jste měli?“ Otázku směřoval k muži po svém boku, ale ten jen zakroutil hlavou, předklonil se a chrlil ze sebe další zvratky.

Bragi se podíval na tatínka, ochromený hrůzou. Pohlédli si do očí. Tatínek byl bledý jako stěna. Na nějakou legráčku to bylo až příliš děsivé.

„Jak je tobě?“ zajímal se tatínek a chytil Bragiho za rameno. „Chce se ti zvracet?“

Bragi zavrtěl hlavou a teprve teď si všiml, že kromě nich dvou se dáví nebo zvrací úplně všichni. Ochromeně na ně zůstali zírat. Vysoký chlapec, který začal zvracet jako první, se zhroutil k zemi. Bragiho tatínek k němu přiskočil a zatřásl jím. Chlapec měl přivřené oči, takže z nich bylo vidět pouze bělmo, hlava mu visela přes tatínkovu ruku a nepříjemně se šhubala, jako by byl chlapec jen nějaká prerostlá, bezvládná panenka. Bragi pozoroval, jak tatínek na chlapcův krk přikládá prsty a snaží se mu nahmatat puls. Tatínkovi bolestně

zacukalo v obličejí, a tak se Bragi ani nemusel ptát, jestli nějakou známku života našel.

Tatínek chlapce pustil a ten dopadl na zem jako pytel brambor.

„Pojď, Bragi,“ vyzval ho tatínek. „Musíme sehnat pomoc.“

„To je tady jen tak necháme?“ zaskočilo Bragiho.

„Bragi, POJĎ!“ vykřikl tatínek, popadl Bragiho za ruku a rozběhl se pryč.

Když byl Bragi malý, nic ho nebavilo víc, než když ho tatínek chytil za ruku, běžel jako o závod a vlekl ho za sebou. Bragimu připadalo, že letí. Tentokrát se ale cítil jinak. Možná proto, že tatínek přitom plakal a dvakrát ve sněhu upadli, takže měl Bragi obě kolena mokrá.

„Tati?“ ozval se Bragi za běhu. Z tatínkova sevření ho bolela ruka. Tatínek neodpověděl a utíkal dál. Doběhli k chatě, tatínek rozrazil dveře, Bragiho postrčil dovnitř a zamkl.

„Ukaž se mi,“ poručil Bragimu a chytil ho za bradu. „Nepotřebuješ zvracet?“

Bragi se pokusil zavrtět hlavou, ale tatínek ho držel tak pevně, že to nešlo. Nemohl skoro ani pohnout pusou.

„Tati, au!“ zamumlal skrz zaťaté zuby.

Tatínek ho okamžitě pustil.

„Promiň,“ omluvil se a přiložil mu ruku na čelo. Potom Bragiho obejmul. „Mám jen příšerný strach, že je to nakažlivé,“ zašeptal mu do vlasů.

Bragi vdechl tatínkovu vůni, důvěrně známou, a vnímal, jak se mu do očí tlačí slzy. Pak se zeptal:

„Ten kluk byl mrtvý, tati?“

Tatínek mlčel. Když konečně odpověděl, hlas měl tichý a přiškrčený.

„Obávám se, že ano, chlapče. Musíme zavolat pomoc.“

Pak tatínek Bragiho pustil a vyřítil se do obývacího pokoje, aniž se zdržoval zouváním. Na podlaze po něm zůstaly hrudky sněhu. Bragi věděl, že pokud je nikdo neutře, roztají na malé loužičky a poškodí parkety, na kterých mamince tolik záleželo.

„Kde mám mobil?“ zařval tatínek a strhal z pohovky všechny polštáře.

Ve dveřích se objevila rozespálá Bergljót. Na sobě měla růžové tílko a růžové kalhoty od pyžama, světlé vlasy rozčuchané.

„Co se to tu děje?“ zeptala se udiveně.

Tatínek k ní přiskočil a chytil ji za ramena.

„Jak ti je?“ vybafl, nos jen pár centimetrů od toho jejího.

Naprosto užasle na něj zůstala zírat.

„Jak mi je?“ zopakovala pomalu, jako by jeho otázce nerozuměla.

„Jo, jak ti je? Není ti špatně?“

„Těhotná nejsem, jestli máš na mysli tohle,“ odsekla Bergljót a už to zase začínala být ona. „Co je to s tebou?“

„Odpověz mi! Není ti na zvracení?“

Když mu hned neodpověděla, zatřásl s ní.

„Tak odpověz!“

„Ne, ne,“ vyhrkla zmateně. Bragi v jejím hlase zaslechl náznak strachu. „Špatně mi není, jen jsem se právě vzbudila.“

„Dobře,“ oddechl si tatínek. „Neviděla jsi můj telefon?“

Bergljót zavrtěla hlavou, a tak ji tatínek nechal jít a pokračoval v hledání.

„Co se to tady děje?“ šeptla Bergljót Bragimu. „To mu přeskočilo?“

Bragi zavrtěl hlavou.

„Co se stalo? Proč se chováš tak divně?“

„Hráli jsme fotbal. Pak začali všichni zničehonic zvracet. A on myslím umřel.“

Bergljót vytřeštila oči.

„Kdo?“

„Ten kluk,“ zašeptal Bragi. „Ten, co začal zvracet jako první.“

Bergljót se chytila za pusu.

„Tady je!“ vykřikl tatínek a zvedl mobil nad hlavu.

„Kam chceš volat?“ zeptala se Bergljót.

Ale tatínek neměl na odpověď čas. Bergljót a Bragi sledovali, jak vyťukává číslo a telefon si přikládá k uchu. Potom najednou zbledl.

„Co je?“ chtěla vědět Bergljót.

Podíval se na ně. Takhle velké oči u něj Bragi nikdy neviděl.

„Není slyšet ani oznamovací tón,“ odpověděl tatínek tiše.

„Vůbec nic?“ ujišťovala se Bergljót.

Tatínek zavrtěl hlavou. Rty se mu stáhly do úzké čárky.

„Ukaž, zkusím to já,“ řekla Bergljót a doběhla k němu. Vytrhla mu mobil z ruky, natukala číslo a telefon si přitiskla na tvář.

„Nic,“ hlesla. „Zkusím zavolat ze svého.“

Na okamžik zmizela do pokoje a vrátila se s mobilem v ruce. Podívala se na displej a potřásla hlavou.

„Nemám signál.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se Bragi rozechvěle.

Podívali se jeden na druhého.

„Tady zůstat nemůžeme,“ usoudila Bergljót. „Ne jestli... jestli je to nakažlivé. Ledaže zamkneme dveře, zavřeme okna a počkáme, až dorazí pomoc.“

„Neměli bychom pomoc sehnat *my*?“ řekl Bragi a snažil se, aby to znělo odvázně. Přece tam ty lidi nenechají jen tak ležet ve sněhu?

„Obleč se, Bergljót,“ zavelel tatínek. „Jedeme. Podíváme se do sousední vesničky Búðir, třeba chytíme signál tam. Teple se oblečte, já sbalím jídlo.“

Bez odmlouvání ho poslechli.

Když se kodrcali k hlavní silnici, Bragi se rozhodl nedívat ke kempu. Místo toho zíral na Bergljót, která seděla na sedadle spolujezdce před ním. Vlasy měla ještě pořád rozčuchané – jak spěchala, nestihla si je učesat ani stáhnout do gumičky. Střídavě se dívala z okénka a na rádio, ve kterém to praskalo a šumělo. Tatínek ho nastavil na automatické vyhledávání stanic, protože doufal, že někde narazí na zprávy, ale ozývalo se jen šumění. Obě hlavní rozhlasové stanice se ztratily. Bergljót se tvářila ustaraně a svůj telefon nepouštěla z ruky. Tatínkovi Bragi do obličeje neviděl, sledoval jen jeho ruce, které svíraly volant tak pevně, až mu zbělaly klouby.

„Asi bych se měl zastavit v informačním centru a podívat se, jestli tam někdo není,“ řekl tatínek.

Bergljót se na něj otočila.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptala se.

„Musím to udělat.“

„Co když je to nakažlivé?“ rozčílila se Bergljót.

„V tom případě už jsme se s Bragim nakazili,“ odvětil tatínek tiše.

Nato v autě zavládlo ticho, rušené jen praskáním v rádiu, které dál vyhledávalo stanice, jeden okruh za druhým. Blížili se ke kempu. Bragi se díval na druhou stranu, směrem k moři, a zhluboka se nadechl.

„Co to sakra...“ ulevil si tatínek. „Kde jsou? Přísahal bych, že...“

Větu nedokončil.

„Cože?“ nechápala Bergljót a vykoukla z okna.

„Jsou pryč!“ vykřikl tatínek. „Ještě před chvílí tam byli! Co se to tady děje?“

Bragi se osmělil a podíval se ke kempu. Fotbalové hřiště, odkud s tatínkem nedávno odešli, zelo prázdnotou. Bragi předpokládal, že tam uvidí ležet všechny ty lidi. Nebo že by nakonec neumřeli?

„Co je to tamhle? Tam ve sněhu?“ ukázala na cosi Bergljót.

Tatínek odbočil ke hřišti. Zastavil u plotu ohraničujícího tábořiště, motor nechal puštěný a všichni tři vystoupili.

„Panebože,“ vydechl tatínek a zachytil se plotu. Ani ho nemuseli přelézat – na hřiště odsud viděli dobře.

Ti lidé skutečně zmizeli. Všichni, kteří tam leželi, když odsud tatínek s Bragim utíkali. Na hřišti ovšem ležely jejich pozůstatky. Ve sněhu se tu a tam povalovaly cáry masa, jako by ty lidi někdo hodil do drtičky. Bragi si tohle bitevní pole beze slova prohlížel. Když pak na okraji hřiště zahlédl ruku, která tam ležela, jako by ji tam někdo jen tak pohodil, chytil se za pusku a otočil se na druhou stranu.

„Co se to tu stalo?“ Bergljót se třásl hlas. „To je někdo... sežral?“

„Jdeme,“ rozkázal tatínek. „Tady zůstat nemůžeme. Zpátky do auta!“

Vzal Bragiho kolem ramen a postrčil ho směrem k autu. Bragiho ani nenapadlo nějak protestovat. Neměl chuť se tam zdržovat ani o minutu déle.

„Co se to tu stalo?“ zopakovala Bergljót otázku, když nasedli do auta. Hlas měla podivně vzdálený, jako by zazníval z nějaké hluboké studny. „Myslíš, že se snědli navzájem?“

Tatínek zavrtěl hlavou a přitom zahnul zpátky na cestu.

„To netuším.“

„Nebo si myslíš, že je sežralo něco? Někaké zvíře? Někaká příšera?“

„Příšera?“ Bragi si hned vzpomněl na film o vyvolávání duchů, který jim Andriho starší bratr dovolil sledovat v létě. Celý následující týden ho kvůli němu trápily noční můry. „Jaká příšera?“

„Přestaň Bragiho strašit,“ napomenul ji tatínek tiše.

Bergljót okamžitě vypěnila.

„Já že ho straším? Právě jsme viděli fotbalové hřiště plné krve a ty říkáš, že ho straším?“

„Musíme se zastavit v informačním centru. Možná je někdo tam.“

Z tónu tatínkova hlasu Bragi poznal, že jakékoli námitky jsou zbytečné. Bergljót se kousla do rtu, ale neřekla nic.

Když ovšem dojeli k informačnímu centru, tatínek místo zastavení raději šlápl na plyn, protože sníh před budovou byl stejně rudý jako sníh na fotbalovém hřišti. A v kaluži krve přede dveřmi leželo cosi, co možná někdy bylo člověkem.

Bragi si zakryl oči.

„Co budeme dělat teď?“ špitla Bergljót.

Tatínek odpověděl až po delší odmlce.

„Zajedeme do sousední vesnice,“ rozhodl a odbočil na hlavní cestu.

Takhle rychle s nimi tatínek nikdy neujížděl. Bragi na tachometru viděl, že se řítí bezmála stotřicetikilometrovou rychlostí. Jeli už několik minut, ale zatím nepotkali jediné auto. Silnici před nimi pokrývala vrstva čistě bílého sněhu, takže v posledních několika hodinách zjevně nikdo nejel ani jejich směrem. Bragi netušil, jestli si to jen namlouvá, ale ještě nikdy mu to tu nepřipadalo tak opuštěné jako teď. Nezahlédl jediného ptáka. Na poloostrově Snæfellsnes se to ptáky většinou jen hemžilo. Kam odletěli?

Možná je taky sežraly ty příšery. Bragimu přejel mráz po zádech. Příšery – nebo co to vlastně bylo? Možná sem připlula nějaká neviditelná válečná loď a laserovými paprsky všechny vyhodila do povětří. Možná Američani nebo Rusové zkoušeli tady, na samém konci světa, nějaké technologicky vyspělé zbraně hromadného ničení. To by vysvětlovalo všechnu tu krev. Takové lodě by si ale všimli, ne? Pokud to ovšem nebyl třeba

tryskáč. S nějakým novým typem maskování. Nebo to byli mimozemšťani? Nebo nykurové, bájní koně s obrácenými kopyty, nebo fjörolallové, kteří stahují lidi do moře, nebo nějací jiní tvorové, o kterých Bragi četl v lidových pověstech? Neslyšeli by ale v tom případě něco? Jejich chata nestála od kempu tak daleko. Co když se ty příšery vrátí? Budou se muset co nejrychleji dostat do Reykjavíku, vyzvednout maminku a hned pak někam zmizet. Někam do vnitrozemí. Možná se jim povede najít nějakou nouzový přístřešek v horách a ukrýt se tam.

Proti nebi se zřetelně rýsoval Hotel Búðir, vznešeně se tyčící vedle nízkého kostelíku. Tatínek zpomalil a po odbočce se vydal k hotelu.

„Myslíš, že ty příšery jsou i tam?“ zeptal se Bragi roztřeseným hlasem.

„Nevíme, jestli to vůbec jsou příšery,“ odvětil tatínek, aniž spustil oči ze silnice. Jel velmi pomalu, ruku položenou na řadicí páce, jako by byl při sebemenším podezření připravený zařadit zpátečku a vyrazit pryč.

Ale zdálo se, že všude vládne klid. Před hotelem parkovalo několik zasněžených aut, ale nikde nebylo vidět ani živáčka. Tatínek zastavil uprostřed parkoviště, motor nechal běžet.

„Nevystupovat,“ zarazil Bergljót, když chtěla otevřít dveře. „Chvíli počkáme,“ dodal.

Bragi se vyklonil mezi sedačkami a doufal, že na modrém nebi uvidí nějaké ptáky, jenže oblohu krásnil jen tenký nadýchaný proužek mraků.

V autě zavládlo hrobové ticho a ani zvenčí k nim nedoléhaly žádné zvuky.

„Nepůjdeme dovnitř?“ ozvala se Bergljót po delší době.

Bragi se podíval na tatínka. Ten si přejížděl rukou po bradě tak silně, až Bragi slyšel škrábání strniště o dlaň, jako by tatínek něco brousil smirkovým papírem.

„Nevím,“ řekl.

„Možná je tam někdo naživu,“ uvažovala Bergljót.

„A možná jsou tam příšery,“ zašeptal Bragi.

„Možná si odtamtud budeme moct zavolat,“ napadlo Bergljót. „Určitě mají telefon. Vždyť je to hotel.“

Bragi si obrovský dům prohlížel. Nikdy předtím tu nebyl. Dovnitř se mu nechtělo. Přál si jen, aby tatínek zamkl dveře a co nejrychleji odsud odjel. Dobře si ale uvědomoval, jaký je strašpytel. A uvnitř by mohl někdo být, někdo, kdo ví, co se děje, a kdo by jim třeba mohl pomoci. A možná si odtud budou moct zavolat. Policii, sanitku nebo tak něco.

Zdálo se, že tatínek čte Bragimu myšlenky – krátce se nadechl, jako by se konečně rozhodl, a řekl:

„Půjdeme dovnitř. Musíme se alespoň pokusit odsud zavolat. A na sněhu nic nevidím, žádné stopy...“

Bragi věděl, že tatínek chce říct, že na sněhu nevidí žádnou krev.

„Nechcete radši počkat tady?“ zeptal se tatínek.

„Jo,“ vyhrkl Bragi ve stejnou chvíli, kdy Bergljót řekla: „Ne.“

„Takže tu chceš zůstat?“ podíval se tatínek přes rameno na Bragiho.

„Ne sám,“ zavrtěl Bragi hlavou.

„Tak pojd,“ zavelela Bergljót, otevřela dveře a vystoupila z auta. Bragi si přál být stejně nebojácný jako jeho sestra. Ta otevřela i jeho dveře a zeptala se: „Tak jdeš, nebo ne?“, takže Bragimu nezbývalo nic jiného než se vzmužit a z auta vystoupit.

Vešli do prostorné haly. Po levé straně spatřili opuštěný recepční pult a na něm velkou vázu. Tatínek jim dal rukou znamení, aby se zastavili, a tak okamžik nehnutě stáli a poslouchali. Když nic neslyšeli, došla Bergljót k pultu a do ruky vzala telefon.

„Nic,“ zavrtěla hlavou. „Ale mají tu počítač.“

Bragi spěchal obhlédnout situaci. Stůl byl zavalený papíry a nejrůznějšími věcmi, jako by ten, kdo ho využíval, byl pěkný nepořádník. Bragi zahlédl počítač až ve chvíli, kdy Bergljót pohnula s myší trůnicí na hromádce dopisů. V počítači to zachroustalo a obrazovka se rozsvítila.

Bragi si povzdechl.

„Sakra,“ ulevila si Bergljót.

„Co je?“ zeptal se tatínek.

„Chce to po nás heslo,“ řekl Bragi zklamaně.

„Zkus jedna, dva, tři, čtyři, pět,“ navrhl tatínek.

To nefungovalo. Vyzkoušeli všechna čísla až do deseti, ale bez výsledku.

„Neměl by tu někdo být? Kam se všichni poděli?“ přemýšlel Bragi nahlas. Ani trochu se mu to nelíbilo.

„Pojďte,“ vyzval je tatínek a děti se za ním vydaly k osvětlenému sálu. Zjevně to byla restaurace a lidé tu podle všeho zrovna jedli, ale pak odsud museli nejspíš rychle zmizet, protože na stolech ležely talíře s jídlem a poloprázdné sklenice.

„Nejsou tohle zvrátky?“ ukázala Bergljót na loužičku na podlaze. „Neříkali jste, že na tom hřišti začali všichni zvracet?“ zeptala se roztřeseným hlasem.

„Nepůjdeme už?“ zašeptal Bragi. Nejradši by se vrátil do auta a zamkl dveře.

„Chci se ještě podívat nahoru,“ prohlásil tatínek tiše. „Možná je někdo tam.“

„Půjdu s tebou,“ rozhodla se Bergljót a Bragi je musel opět následovat – v hotelu se mu sice nechtělo zůstat ani o minutu déle, samotnému venku se mu ale chtělo být ještě míň. Vystoupali po širokém schodišti naproti restauraci. Jako první šel tatínek, potom Bergljót a nakonec Bragi. Budova byla tichá, až příliš tichá. Zabočili do chodby pokryté kobercem, který tlumil jejich kroky, takže Bragi slyšel jen bušení vlastního

srdce a zběsilé proudění krve v žilách. Chodba byla potemnělá. Tatínek se zastavil před dveřmi jednoho z pokojů a vzal za kulatou kliku. Bylo zamčeno. Bergljót uchopila kliku dveří naproti. Taky zamčeno. Pokračovali chodbou a postupně zkoušeli další dveře, ale všechny byly zamčené. Když došli skoro až na konec chodby, tatínek vzal za kliku dalších a ty se konečně tiše otevřely. V pokoji bylo zjevně dost světla, protože jakmile tatínek otevřel, na chodbě bylo víc vidět.

Tatínek zalapal po dechu a vytřeštil oči. Bergljót se chytila za pusu. Bragi stál na chodbě za nimi, tudíž neviděl, co v pokoji vidí ostatní.

Viděl ovšem stopy na koberci.

Byly tmavé, téměř černé, vedly šikmo přes chodbu a mizely za zavřenými dveřmi protějšího pokoje.

A pak to uslyšel. Tiché praskání, jako by někdo něco klidně a pomalu chřoupal. Zvuk vycházel zpoza dveří naproti.

Bragi popadl sestru za paži. Dlaň měla Bergljót ještě pořád před pusou a upřeně hleděla do osvětleného pokoje. Bragi jí rukou dvakrát trhl, a když se k němu Bergljót s vytřeštěným pohledem otočila, ukázal na stopy. Podívala se na zem a pohledem je sledovala až ke dveřím druhého pokoje. Zahleděla se na dveře a celá ztuhla. Když se znovu podívala na Bragiho, oči jako by se jí alespoň o polovinu zvětšily.

Slyšela to taky.

Za těmi dveřmi něco bylo. Něco, co v tom pokoji provádělo nějaké příšernosti a po čem na chodbě zůstaly krvavé stopy. A teď to něco bylo za dveřmi, pouhých pár metrů od nich, a dělalo to cosi, co znělo, úplně jako když pes chroupe kosti.

Musela to být nějaká příšera, protože tyhle stopy nepatřily člověku. Byly příliš široké a před nimi byly malé flíčky, jako po pařátech.

Bergljót popadla za ruku tatínka a utvořili na chodbě řetěz. Upozornila ho na stopy a pak na dveře. Bragi si všiml, jak tatínek zbledl, když uslyšel ten zvuk. Hlavou kývl směrem, odkud přišli. Bragi i Bergljót okamžitě pochopili a společně tiše vycouvali chodbou. Pospíchali dolů po schodech. Bragi byl strachy bez sebe, takže necítil nohy a připadalo mu, že se sice pohybuje kupředu, ale sám neběží. Pořádně vnímal jen jedinou část těla: ruku, kterou se zuby nehty držel Bergljót. Bragimu se zdálo, že co nevidět omdlí, a zatmělo se mu před očima. Proto neviděl, že se tatínek před nimi zničehonic zastavil a stejně tak Bergljót, a tak jí Bragi vrazil do zad.

Bragi vzhlédl, překvapeně a zmateně, a viděl, jak tatínek bez hnutí zírá do restaurace. Bergljót se dívala stejným směrem, mrtvolně bledá v obličeji. Bragi sledoval jejich pohled. To, co tam spatřil, ho vyděsilo tak, že ho strach docela opustil a vystřídalo ho čirý úžas. U okna v restauraci totiž stálo cosi zalité slunečním světlem. Nejdřív si Bragi myslel, že je to voják v helmě, ale pak mu došlo, že to není helma, ale hlava.

Stvoření mělo ruce a nohy, podobně jako člověk, ale jejich poměr vůbec nesouhlasil. A to na povrchu nebylo tmavozelené vojenské oblečení, ale jen holá kůže. Bytost se nehýbala a stála zády ke slunci, jako by si užívala jeho teplo. Do obličeje jí Bragi neviděl, pokud tedy nějaký obličej vůbec měla.

Bragi, Bergljót a tatínek zůstali stát jako přikovaní a zírali na stvoření, které si jich podle všeho zatím nevšimlo. Když ale tatínek vykročil ke vstupním dveřím, tvor otočil hlavu a otevřel velké žluté oči.

„Poběž, Bragi!“ zařvala Bergljót a šklubla mu rukou. Bragi se vzpamatoval, odtrhl od bytosti pohled a vyrazil za sestrou a tatínkem, který už doběhl ke dveřím a držel je otevřené. Vyřítli se ven do sněhu a naskočili do dosud nastartovaného auta.

Tatínek prudce uvolnil ruční brzdu a neuvěřitelnou rychlostí vycouval zpátky na hlavní silnici.

„Co... co to bylo?“ vykoktala Bergljót.

Bragi ani tatínek sice neodpověděli, ale všem bylo jasné, že šlo o jednu z těch příšer, které pozabíjeli lidi na fotbalovém hřišti.